

นิทานเวตาล ยศก 法 ปักษิณ 10

สุยจยา MM 谁家 MM เจียน
เกาลัดเดือนสิบสอง แปด

แนะนำตัวละคร

* หลิวเว่ย

แพทย์นิติเวชที่เก่งกาจ ทะลุมิติมาอยู่ในร่างของ 'คุณหนูใหญ่สกุลหลิว' ต่อมานี้เธอออกจากตระกูล แล้วปลอมตัวเป็นบุรุษใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อ 'ท่านหลิว' กำลังภายในสูงส่ง การชันสูตรล้ำเลิศ ไขคดีประหนึ่งเทพเซียน

* หลิวเสี่ยวหลี

บุตรชายของหลิวเว่ย ฉลาดหลักแหลม อุบิสัย ร่าเริง เป็นผู้ช่วยหมอบของหลิวเว่ย ทั้งความสามารถ ด้านการใช้อาวุธลับยังเหนือชั้นกว่ามารดา

* หรงหลิง

อ๋องสาม บิดาของหลิวเสี่ยวหลี ดำรงตำแหน่ง ผู้บัญชาการหน่วยเงินก่อ นิสัยเย็นชา โหดเหี้ยม มีฉายาว่ามัจจุราช

* หรงซู

อ๋องเจ็ด อดีตว่าที่สามีของหลิวเว่ยที่ถูกหลิวเว่ย หนึ่งงานแต่ง ความสามารถโดดเด่น กุมอำนาจ ในราชสำนักกิ่งหนึ่ง เป็นคู่แข่งขององค์รัชทายาท

* เงินจู

นักสืบดำสนิทที่ข้ามมิติมาพร้อมกับหลิวเว่ย ในยุคโบราณได้ชื่อว่าเป็นนักอัปมงคล และ ถูกเรียกว่า 'อูซิง' สามารถสื่อสารกับหลิวเว่ย และหลิวเสี่ยวหลีได้

- * หมิ่นเพย พระชายาผู้มีความสามารถด้านการวาดภาพ
อุปนิสัยร่าเริง หลังมารดาของทรงหลังจากไปกักรับ
ทรงหลังมาดูแลประหนึ่งบุตรแท้ๆ สิ้นพระชนม์
ไปตั้งแต่สิบปีก่อนอย่างเป็นทางการเป็นปริศนา
- * ฉางเพย น้องสาวแท้ๆ ของหมิ่นเพย อยู่ตำแหน่งเดิม
ของหมิ่นเพย เป็นคนในคดีก๊วยเพยก่อกบฏ
- * องค์หญิงอวิ้มง องค์หญิงที่มีบุคลิกอ่อนหวานพูดน้อย มักมีท่าที
เขินอาย ได้รับขนานนามจากฮ่องเต้ว่าเป็น
ดรุณีหยกเบื้องหน้าพระพุทธรูป
- * องค์หญิงชินหยาง เป็นองค์หญิงที่เกิดจากก๊วยเพย ได้รับความเอ็นดู
ทะนุถนอมจากฝ่าบาทมาตลอด
- * ฉินเอ๋อร์ นางกำนัลขององค์หญิงอวิ้มง ต่อมาถูกย้ายไป
อยู่ที่ตำแหน่งขององค์หญิงชินหยาง
- * หังกงกง ชันทีใหญ่ประจำสำนักพระราชวัง คอยให้ความ
ช่วยเหลือลี้วเว่ยในการสืบคดีที่เกิดขึ้นในวัง

651

มีเรื่องหนึ่งต้องบอกท่าน...

ยามนี้ภายในห้องนับรวมหิ้วเสียวหลิ พวกเขามีกันแค่สี่คน

"ฉิน..."

"ได้เท่า ข้าน้อยขอไปห้องเวจ ข้าน้อยอันไม่อยู่แล้ว ข้าน้อยปวดท้อง
ขอรับ!" ฉินจึงกล่าวจบก็หมุนตัววิ่งไปโดยไม่เหลือยวหลัง

ครูเดียวก็หายไปไม่เห็นเงา

หิ้วเวย์ไบหน้าขีมีลง ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรแต่ก็ยังเอาไว้ มอง
ประตูใหญ่ที่เปิดโล่งแล้วปรายตามองคนที่ยืนประจำตำแหน่งอยู่ตรง
มุมผนังอย่างแข็งขัน สุดท้ายจึงเฝ้าปากหันไปเฝ้ากับหิ้วเสียวหลิ

"เจ้ามองออกหรือไม่ว่ามีอันใดไม่ถูกต้อง"

หิ้วเสียวหลิชะเง้อคอไปดู จับคางมองอยู่ครูใหญ่ ระหว่างนั้นก็สวม
ถุงมือและคว้านดูท้องขององค์หญิงอวิ้งไปด้วย

ตอนที่หลินเซิงมองเห็นจากไกลๆ ว่าเด็กน้อยยื่นมือออกมา เขาก็

รู้สึกไม่ดีขึ้นมาแล้ว

ไม่ทันไรก็เห็นคุณชายน้อยผู้นั้นควักของสิ่งหนึ่งซึ่งแอบซ่อนไปด้วยเลือด ไม่รู้ว่ากลมหรือแบน มีหน้าซำเนื้อและเลือดยังปนกันและออกมาขึ้นหนึ่ง เขาก็ยังรู้สึกไม่ดียิ่งขึ้นไปอีก

สุดท้ายมองเห็นคุณชายน้อยวางของสิ่งนั้นบนมือพลางหยั่งน้ำหนักดู โนมั่วตัวไปหมด กระทั่งแหวกออกดูแล้วขยี้ละเอียด พินิจพิจารณาอยู่ครู่ใหญ่ สิ่งนี้ราวกับเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่ทับหลังอุฐ ในที่สุดหลินเชิงก็สติแตกโดยสิ้นเชิง

เขาเอนร่างพินิจมองอย่างอ่อนแรง ครู่ใหญ่ผ่านไปก็ยังไม่อาจยืนได้อย่างมั่นคง

ตอนนี้เองหลิวเสียวหลีกหลบพูดคำตอบออกมา "ท่านพ่อ นี่มัน... แหลักละเอียดเกินไป"

หลิวเว่ยรอบุตรชายกล่าวต่อ

หลิวเสียวหลีเอ่ยว่า "ข้าไม่เคยเห็นอวัยวะภายในที่แหลักเหลวรุนแรงปานนี้มาก่อนเลย ข้าคิดว่า..." เขาลังเลเล็กน้อยคล้ายไม่มั่นใจเต็มที่ ทว่าก็รู้สึกว่ามีความเป็นไปได้มาก

"หืม?" หลิวเว่ยให้เขาพูด

หลิวเสียวหลีถึงตอบว่า "อวัยวะภายในนี้ถูกทำให้แหลักด้วยกำลังภายใน ไม่ใช่เพราะตกลงมา" เขาพูดจบก็เหลือบมองมารดาอย่างกล้าๆ กลั้วๆ อยากจะให้แน่ใจว่าสิ่งที่ตนพูดถูกต้องหรือไม่

หลิวเว่ยไม่ได้ตอบบุตรชาย ทว่าในแวตารู้ความซนเคือง

ที่จริงหลังผ่าศพ นางก็มีความคิดประเพณีนี้เช่นกัน

สาเหตุการตาย

สาเหตุการตายที่แท้จริง

ศพร่างนี้ไม่มีอะไรน่าดู หากกล่าววาทกลลงมาตาย เมื่อตรวจสอบศพเบื้องต้นก็ยังเหมือนตกลงมาตาย แต่กลับตกลงมาอย่างที่มีความรุนแรงของบาดแผลภายนอกไม่สอดคล้องกับภายใน นี่เพราะเหตุใดกัน

ลองวิเคราะห์หัดดูในทางตรงกันข้าม คำตอบก็กระเจินออกมาในทันที

ศพขององค์หญิงอวิมังนี้ไม่ว่าจากภายในหรือภายนอก รอยแผลที่เกิดจากการร่วงหล่นล้วนปรากฏให้เห็นชัดเจน

หลิวเว่ยจึงคาดการณ์ได้ว่าคนผู้นี้เคยตกลงมาจากที่สูงจริง ช้ำยังเป็นเหตุที่ทำให้ถึงแก่ชีวิต หากแต่มีคนคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีวรยุทธ์สูงส่งใช้กำลังภายในทำลายอวัยวะภายในขององค์หญิงจนแหลกละเอียดหลังจากเสียชีวิตไปแล้ว

ไม่เช่นนั้นการตกลงมาย่อมไม่มีทางกระทบกระเทือนรุนแรงจนอวัยวะแหลกละเอียดเพียงนี้แน่

เหตุใดฆาตกรต้องลงมือโดยไม่จำเป็นมากขึ้นอีกชั้น เหตุผลที่ทำให้เช่นนี้เพราะจิตใจวิปริตหรือเพราะมีจุดประสงค์เรื่องอื่นใดกันแน่

หลิวเว่ยไม่อาจทราบได้

ทว่าเมื่อเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงคนอื่นแล้ว นั่นหมายความว่ามีความเป็นไปได้ที่คดีนี้จะเป็นคดีฆาตกรรมมากกว่าร้อยละแปดสิบ

ถูกต้อง นี่ย่อมเป็นการฆาตกรรมแน่

ไม่เช่นนั้นผู้ที่เฝ้าถึงองค์หญิงจะสามารถหาหน้าผาสักแห่งพบแล้วกระโดดลงไปเองได้หรือ

แท้จริงก็ใช่จะเป็นไปไม่ได้

คดีนี้ตั้งแต่แรกหลิวเว่ยก็ไม่เคยปักใจเชื่อว่าเป็นคดีฆ่าตัวตายหรือ

ฆาตกรรม

ไม่อาจเป็นเพราะสถานที่เกิดเหตุถูกเคลื่อนย้ายก็ทักท้วงว่าเป็นการฆาตกรรม เพราะการเคลื่อนย้ายศพอาจเกิดขึ้นจากผู้ประสงค์ร้ายคนอื่น แต่ไม่แน่ว่าจะเป็นฆาตกร

แต่นางสามารถยืนยันได้จากการהלกละเอียดของอวัยวะภายในศพที่ผิดปกติว่าคดีนี้มีแนวโน้มเป็นคดีฆาตกรรมมากกว่าฆ่าตัวตาย เนื่องจากการแตกศพไม่ผิด ยกไปยกมา ย้ายไปย้ายมาล้วนไม่ผิด ทั้งหมดนี้ไม่เพียงพอให้สรุปว่าเป็นการฆาตกรรม

แต่ถ้าหากในร่างกายมีรอยบาดเจ็บที่ชัดเจนยิ่งยวดอยู่เช่นนั้น เช่นนั้นคนผู้นั้นก็ไม่อาจรอดตัวได้แล้ว เพราะเขาได้เข้าไปแตะต้องสาเหตุการตายที่แท้จริง ซ้ำยังเป็นสาเหตุการตายที่นักชันสูตรทั่วไปไม่มีทางตรวจสอบพบอีกด้วย

นักชันสูตรในสมัยโบราณแทบไม่มีผู้ใดผ่าร่างผู้ตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้ตายเป็นถึงองค์หญิง

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นเหตุใดฆาตกรจึงยังต้องกระทำเรื่องไม่จำเป็นอย่างการทำลายอวัยวะภายในขององค์หญิงเพิ่มมาอีกเรื่องด้วยเล่า

เมื่อเรียบเรียงเบาะแสที่มีอยู่เสร็จหิ้วแว่ก็ตรวจดูภายในช่องท้องและส่วนอื่นอีกครั้ง เมื่อมั่นใจว่าไม่มีอะไรอื่นอีกจึงค่อยหยิบเข็มกับด้ายออกมาเพื่อเย็บปิด

ระหว่างเย็บ ฉันจึงก็กลับเข้ามา

หิ้วแว่โพล่งขึ้น "ดูศพเสร็จแล้วมากล่าวถึงปัญหาเรื่องเวลากันเถิด เวลาตายของศพนี้อยู่ที่ราวสองวันก่อน พวกเจ้าบอกว่าคนผู้นี้ตายไปตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อน นี่ไม่มีทางเป็นไปได้"

หลินเชิงแย้งทันควัน "หาไม่ได้ เป็นหลายวันก่อนแน่นอน ยามนั้นผู้คนมากมายต่างก็รู้เห็น"

"เป็นไปได้" หลิวเว่ยเยี่ยนยันคำเดิม "ถึงมองเห็นอวัยวะภายในไม่ชัด ทว่าอุณหภูมิของตับและเลือด การบวมพองของลูกนัยน์ตา ความยืดหยุ่นของผิวหนัง ตลอดจนการไหลเวียนของของเหลวในร่างกาย ทั้งหมดล้วนบ่งชี้ว่าคนผู้นี้ไม่ได้ตายเมื่อหลายวันก่อนนานถึงเพียงนั้น"

"แต่ว่า..." หลินเชิงขมวดคิ้ว "แต่หลายวันก่อนมีคนตั้งมากที่เห็นพระศพองค์หญิงแล้วจริงๆ นะ"

ถูกต้อง นี่ต่างหากคือปัญหา และเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุด

ขณะหลิวเว่ยกำลังวุ่นกับการชันสูตรอยู่ที่ว่าการเมืองหลวงภายในวังหลังก็เจอเรื่องยุ่งยากอีกหน

เมื่อมองดูบุรุษในชุดหูลูหวาที่ดื่มสุราจนเมามายกำลังจับมือตนเองไม่ปล่อย หรงหลังก็รู้สึกหงุดหงิดใจยิ่ง

ก่อนออกจากวังเขาไปที่ตำหนักเจียนหนิงคราหนึ่งเพื่อยืนยันว่าดำเนินกับเสี่ยวนิวไม่เป็นอะไร แต่เกิดประจวบเหมาะพบกับหรงเพยที่ดื่มหนักในงานเลี้ยงและวิ่งออกมาอาเจียนอย่างพอดิบพอดี

หรงเพยเมาอย่างแท้จริง ทว่าหากแค่เมาก็แล้วกันไป แต่นี่ดันจดจำคนได้ เมื่อเห็นหรงหลัง หรงเพยก็อ้าปากเรียก

"พี่สาม..."

วาจานี้เล่นเอาหรงหลังตื่นตกใจทันใด

เขาจึงจำต้องลากคนไป วางแผนว่าจะโยนใส่ห้องเล็กไว้ผู้คน แต่แล้วกลับถูกอีกฝ่ายกักตัวไว้ไม่ยอมปล่อย

"พี่สาม พี่กลับมาแล้วหรือ พวกเราไม่ได้เจอกันนานเลยจริงๆ...
เอิ๊ก..."

หรงหลังได้กลิ่นสุราจากทั่วทั้งร่างของหรงเพยก็ดันน้องห้าผู้นี้ ออก
อย่างรังเกียจ

เพิ่งดันออกคนก็ตามมาเกาะใหม่ คว่าชายเสื้อขาวอย่างมีนง
พราเลือน เข่าไปมาพลงว่า "ท่านดูสิ ท่านดีเพียงใด นึกจะไปก็ไป
นึกจะกลับก็กลับ ส่วนข้าเล่า ข้านับเป็นท่านอ่องบ่าบออันใด ข้ามันก็แค่
คนเก็บกวาดปัญหาและทะเลให้พวกขุนนางชั้นหนึ่งไม่เอาไหนพวกนั้น
เท่านั้นละ นี่ท่านยังไม่รู้กระมัง ข้าจะแต่งงานแล้ว หี้ๆ...หี้ๆ พี่สาม
ถึงเวลานั้นท่านต้องมาเข้าเสียหน่อยนะ..."

ในวจากนี้เต็มไปด้วยการเสียดสีและดูแคลน

มองสภาพไม่มีสติของอีกฝ่าย เห็นชัดว่าดื่มสุรามานักมากจริงๆ

หรงหลังแท้จริงไม่สนทักกับหรงเพยนัก ถึงอย่างไรน้องห้าผู้นี้ก็เป็น
พี่น้องร่วมอุทรขององค์รัชทายาท ต่อให้ก่อนหน้านี้เพราะเรื่องหรงจินตง
พวกเขาจึงมีปฏิสัมพันธ์กันมากหน่อย ทว่าเนิ่นนานไม่ได้พบหน้าก็
กลับไปห่างเหินดังเดิมอีก

กระนั้นท่าทางเช่นนี้ของหรงเพยกลับเกิดขึ้นอย่างแปลกพิกลเกินไป

หรงเพยคล้ายได้รับความไม่เป็นธรรมมาหนักหนา ยิ่ง พอจับตัว
คนได้ก็พูดระบายออกมาหมด

"มีเรื่องหนึ่งต้องบอกท่าน..." หรงเพยลืมตากะทันหัน ในดวงตา
ขุนม้วนนั้นเปี่ยมด้วยรอยยิ้ม "ท่านมีโอกาแล้ว"

หรงหลังมุ่นคิ้ว

ได้ยินหรงเพยลดเสียงลง แสร้งมองซ้ายที่ขวาที่ จากนั้นก็พูดด้วย

ใบหน้าแดงกำจากอาการมันเมา

"เสด็จพ่อคิดจัดการอี่กั๊ยเพยแล้ว หรงชู่จวนจบสิ้นเต็มที...เสด็จแม่พอทราบข่าวนี้ก็ใช้ลูกไม้สารพัดเรียกตัวหลานสาวหัวแก้วหัวแหวนคนนั้นกลับมา รอบนี้ก็คิดจะยัดให้เข้าอีกแล้ว...พี่สาม ท่านว่าหนนี้ข้าควรใช้วิธีการใดรับมือดีเล่า"

หรงเพยแม้เป็นคนกล่าวถาม แต่เห็นชัดว่าตัวเขาหาได้มีสติรู้ตัวถามไปถามมาทั้งร่างก็เผยอาการเหม่อลอยออกมา ไม่คล้ายว่าต้องการคำตอบ

หรงหลิงมองดูสภาพเมาหัวราน้ำของหรงเพย รำพึงในใจว่าฝ่าบาทในยามนี้ไม่อาจแตะต้องหรงชู่ได้อีกแล้ว ด้วยแรงสนับสนุนจากเฉวียนอ๋อง เกรงว่าในเมืองหลวงนี้หรงชู่ต่างหากที่เป็นผู้ที่มั่นคงที่สุดคนนั้น

ขณะที่ตัวเขาไม่พ้นที่จะเป็นเป้าหมายลำดับแรกสุดผู้นั้น

652

กุหลอมกังนาร

หรงเพยเมามายยิ่ง

หรงหลังกำลังตั้งใจว่าตนจะจากไปเลย หรือควรต่อยหรงเพยให้สลบ
ก่อนค่อยจากไป

ตามหลักแล้วต่อยคนให้สลบเป็นวิธีการที่ดีที่สุด เพราะเมื่อตื่น
ขึ้นมาหรงเพยคงยังเมาสุราไม่ทันสร้าง ต่อให้จำได้ว่าเคยพบหรงหลัง
แต่เวลานั้นก็สายเกินไปจนไม่นับเป็นอันใด

เมื่อคิดวางแผนในใจสำเร็จ หรงหลังก็โคจรกำลังภายในไปที่ฝ่ามือ
เล็งไปยังตำแหน่งหลังคอของหรงเพย ตอนที่สัมผัสได้ว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้
กำลังสติรางเลือน คว่าชายเสื้อเขาเหมือนเป็นเด็กงอแง พร่ำพูดเรื่องว่ารุ่น
ในใจไม่หยุดปาก หรงหลังพลันยกแขนขึ้น ตามองฝ่ามือ ใกล้เคียงพาด
ลงไปอยู่รอบร่อ

ในช่วงจังหวะสำคัญหรงเพยที่ไม่รู้สึกตัวโดยสิ้นเชิงจู่ๆ ร่างกายก็

เอนดูบ มือคลายออกจากชายเสื้อทรงหลัง ทั้งร่างถลาล้มลงไปทาง
ชุดคลุมยาวของทรงหลัง

ครูเดียวคนกันนอนคว่ำไปกับพื้น เปลือกตาปิดสนิท หลับไม่รู้เรื่อง
รู้ราว

ฝ่ามือทรงหลังชะงักกลางอากาศ นิ่งค้างอยู่เช่นนั้นอึดใจหนึ่ง
ทรงหลังกำลังคะเนว่าทรงเพยที่แท้แล้วเมาจริงหรือแกล้งเมากันแน่
เขาเอื้อมมือไปปลุกนุรุษที่นอนหลับเป็นตาย รอจนแน่ใจว่าทรงเพย
ไม่รู้สึกรู้สแล้วจริงๆ ก็ไม่รังอยู่ต่อ หันกายแล้วหายลับไปไม่ทิ้งร่องรอย

อีกด้านหนึ่ง

หลินฉีเหลียนหากกล่าวว่าถูกตะเพิดลงจากที่นั่งตำแหน่งประธานนั้น
ก็ไม่เกินไป

มองใบหน้าที่ยังคงอบอุ่นมีเมตตาของสองเฮา เป็นครั้งแรกที่
หลินฉีเหลียนรู้สึกเย็นยะเยือกขึ้นมาจากกลางอก

เมื่อกลับมาถึงที่นั่ง ผู้เป็นมารดาก็เอ่ยถาม "เป็นอย่างไบบ้าง สองเฮา
ทรงยอมออกหน้าให้เจ้าหรือไม่"

หลินฉีเหลียนนึกถึงน้ำเสียงและใบหน้าของสองเฮาเมื่อครู ร่างกาย
พลันสั่นสะท้าน นางกอดหลังมือมารดา สายหน้าพลางเอ่ยขึ้น

"ท่านแม่ เรื่องนี้วันหน้าไม่จำเป็นต้องเอ่ยอีก"

มารดาของหลินฉีเหลียนตกตะลึงไปอยู่บ้าง หลังลังเลครู่หนึ่ง ขณะ
จะเอ่ยถามกลับได้ยินสุหยินผู้เฒ่าหลินที่อยู่ด้านข้างซึ่งเป็นนายหญิง
ตราตั้งชั้นหนึ่งในยามนี้เอ่ยปากขึ้น

"กล่าวถึงที่สุดระหว่างลูกในได้กับญาติย่อมแตกต่าง สองเฮาไม่ได้

มีใจมาทางสกุลหลินไปเสียทั้งหมด"

มารดาของหลินจีเหลียนเป็นสะใภ้แต่งงานเข้า หากฟังก็สามารถ
กระจ่างแจ้งโดยพลัน จึงไม่ปริปากอีก ก้มหน้าไม่พูดไม่จา

หลินจีเหลียนได้นิมนต์จากท่านย่าแล้วก็อยากเอ่ยปราชัยไม่ให้ท่านย่า
กล่าวต่อ ทว่าท่านย่ากลับจับมือนาง เอ่ยราวต้องการยืนยัน

"เจ้าจงวางใจ หน้าตาของเจ้าที่เสียไป ภายหน้าพวกเขาต้องชดเชย
กลับมาอย่างแน่นอน ฮองเฮาไม่ออกหน้าแทนเจ้า ย่าจะเป็นคนออกหน้า
เอง ท่านต้องให้อยู่ใต้คนผู้เดียวอยู่เหนือคนนับหมื่น อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะ
จิตใจญาติพี่น้องเช่นเจ้าเพียงนี้ ครั้งก่อนหนังสือถอนหมั้นตรึงอยู่หน้าประตู
เจ้ากลายเป็นที่ขบขันต้องทนคำวิพากษ์วิจารณ์ของผู้คนในเมืองหลวง
หนนี้มาพร้อมสามหนังสือหกพิธิ* ทว่าเมื่อมาถึงโรงเรือนกลับเป็นมารดา
นำของหมั้นมาส่งแทนบุตร ไหนเลยจะมีกฎเกณฑ์เจกนี้อยู่ ไหนเลยจะ
มีการอบรมสั่งสอนเช่นนี้บ้าง นี่ต้องการรังแกให้เจ้าไม่อาจสู้หน้าผู้คนจริงๆ
ถึงจะพอใจอย่างนั้นหรือ"

มารดาหลินจีเหลียนเองก็รู้สึกคับอกคับใจแทนบุตรสาวเช่นกัน ทว่า
ไม่กล้าพูดมาก ได้แต่พยักหน้าเสียวๆ อย่างเห็นพ้อง

หลินจีเหลียนฟังท่านย่ากล่าวเช่นนี้ ในใจแม้รู้สึกน้อยใจที่ตน
ถูกปฏิบัติอย่างอวดิธรรม แต่พอนึกถึงใบหน้าลึกล้ำของฮองเฮาเมื่อครู่
สุดท้ายก็เสีริมฝีปากเล็กน้อย เหลือบมองไปเบื้องบนอย่างระมัดระวัง
ยังคงอยู่กับท่านย่า

"ท่านย่าอย่าได้กล่าวอีกเลยเจ้าคะ ชะ...ข้าไม่ติดใจ..."

* สามหนังสือหกพิธิ หมายถึงขั้นตอนตั้งแต่พิธีหมั้นไปจนถึงสิ้นสุดงานวิวาห์ของชาวจีนสมัยโบราณ โดย
สามหนังสือประกอบไปด้วยหนังสือหมั้นหมาย หนังสือแจ้งพิธี และหนังสือรับเจ้าสาว หกพิธิ ได้แก่ เถียน
แม่สื่อแนะนำ ถามชื่อและเวลาตกฟาก ส่งของหมั้น ยกขบวนสินสอด กำหนดฤกษ์วันงาน และเข้าพิธีวิวาห์

กล่าวว่าไม่ติดใจ แต่หญิงสาวตระกูลโดประสบเรื่องพรรคนี้อันแล้วจะ
ไม่ติดใจจริงๆ บ้าง

ในเวลาเดียวกันก็ได้ยินเสียงคนด้านนอกตะโกนลั่น "มะ...มี
มือสังหาร...มือสังหาร!"

ตำหนักเจาหนึ่งที่เคยกำลังครึกครื้น แต่เพราะคำกล่าวนี้ทำให้
บรรยากาศชะงักงัน

เสียงเครื่องเป่าเครื่องสายที่กำลังบรรเลงทำนองไพเราะจับใจ
เงียบลงโดยพลัน

ชูเจินนางกำนัลอาวุโสรีบร้อนวิ่งออกจากตำหนักใหญ่ ออกปาก
ตำหนักคนที่ร้องแตกตื่นผู้นั้น แต่แล้วพอนางเดินเข้ามาอีกครั้ง สีหน้ากลับ
ย่ำแย่สุดขีด

ด้านในตำหนักเจาหนึ่ง ทุกคนมองหน้ากันอย่างทำตัวไม่ถูกพลง
หันมองไปทางชูเจิน ฝ่ายนั้นก้าวเร็วรี่ไปยังข้างกายของเฮา กระซิบเบาๆ
ที่ข้างหูประโยคนหนึ่ง

สองเฮาขมวดคิ้วแน่น หลังได้ยินคำรายงานของชูเจินก็ผุดลุกขึ้น
ด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ

สองเฮาลงจากเก้าอี้หงส์แล้วเดินตรงไปด้านนอก นางกำนัลพร้อมทั้ง
ขันที่ข้างกายรีบตามติดไปเป็นกลุ่ม

คนอื่นในตำหนักล้วนจนงสงสัย มีบ้างที่หวาดกลัว ทว่าเมื่อเห็น
สองเฮาออกไปด้วยตนเองทุกคนจึงตามออกไปด้วย พุดถึงที่สุดแล้ว
หากมีมือสังหารจริง ตามติดข้างกายของเฮานั้นเกรงว่าจะช่วยให้ปลอดภัย
ที่สุด

ครั้นพวกเขาออกไปกันหมด ถึงได้ยินข่าวอันน่าตื่นตะลึง "ท่านต้องห้า

ถูกลอบสังหาร"

หลินฉีเหลียนยืนอยู่ด้านหลังผู้คน ได้ยินคนด้านหน้าถกเถียงกัน
เซ็งเซ่ สีหน้าก็เปลี่ยนเป็นไม่น่าดูยิ่งนัก รอจนคลื่นฝูงชนบรรลุถึงหน้าห้อง
เล็กๆ หน้าตึกเจาหนิง ยังไม่ทันเข้าไปก็ได้ยินเสียงท่านอ๋องห่า
ดังลอยมาจากด้านใน

"ข้าส่งให้ไล่ห่าวไป!"

ผู้คนด้านนอกล้วนหยุดฝีเท้า

ฮองเฮาที่เดินอยู่หน้าสุดนั่งลงไปเล็กน้อย ใบหน้างดงามทอประกาย
สูงศักดิ์นั้นฉายแววไม่พึงใจอยู่บ้าง หันไปมองตู้เงินแวบหนึ่ง ตู้เงินเข้าใจ
ความนัยก็มองข้ามเสียงทวาดของท่านอ๋องห่าแล้วเอื้อมมือไปผลักประตู
ห้องเล็กเข้าไป

ทันทีที่เข้าไปกลิ่นคาวเลือดจุนตะจุกก็ประเดประดังเข้ามา

ฮองเฮาที่เดิมยังนับว่าสงบนิ่งก็น้ำองตสีโดยสมบูรณ์ ก้าวเร็วๆ
เข้าไปในห้อง สิ่งแรกที่สะท้อนสู่สายตาคือเลือดไหลนองอยู่เต็มพื้น
ส่วนบุตรชายของตนกำลังตะแคงตัวล้มอยู่บนตั่งนุ่มด้วยใบหน้าขาวซีด
ไร้สีเลือด สองมือกุมหน้าท้อง ขดร่างจนกลม เลือดสดไหลพรูออกมาจาก
ระหว่างนิ้วไม่ขาดสาย

ฮองเฮาได้เห็นดังนั้นดวงตาดำล้นพร่าเลือนแล้วสาวเท้าเข้าไป
โดยเร็ว "เฟยเอ๋อร์?"

หรงเฟยชบคราม หลับตาแน่นสนิท ครั้นรับรู้ได้ว่ามีคนเข้ามา
มากมายในคราวเดียวก็กระเบิดเสียงทวาดกร้าวออกไปอีกครั้ง

"ไล่ห่าวไป! ไล่ห่าวไปให้หมด!"

เหล่าสมาชิกสตรีที่อยู่นอกประตูได้แต่หยุดฝีเท้า

หลังตะคอกประโยคนี้ทรงเพยก็ประหนึ่งถึงขีดสุด หยาดเหงื่อ
บนหน้าผุดขึ้นเรื่อยๆ เลือดตรงท้องก็ยิ่งทะลักออกมาอย่างรุนแรง

สองเฮาส์คนไปเรียกหมอหลวง ขณะที่ทรงเพยไม่ทันรอจน
หมอหลวงมาถึงก็หมดสติไปเสียก่อน

หนึ่งเคอให้หลัง ชาวลือประหลาดแพร่ออกไปจากตำหนักเจาหนีง
พบมือสังหารในวัง ท่านอ่องห้าประมือกับมือสังหารตัวคนเดียว
เคราะห์ร้ายถูกแทงทั่วร่างไม่เป็นอันใด หากแต่หมอหลวงวินิจฉัยว่า
ท่านอ่องห้าถูกตัดการให้กำเนิดทายาท กลับกลายเป็นผู้พิการแล้ว

กล่าวโดยย่อคือท่านอ่องห้าบาดเจ็บกลายเป็น 'ชั้นที่'

ทรงหลังที่เพิ่งออกจากวังก็ได้ยินข่าวลือนี้แล้วเช่นกัน ผิดกับคนที่
รู้สึกกังวลใจหรือรู้สึกยินดีในคราวเคราะห์ของผู้อื่น ทรงหลังร้อง "อ้อ" อย่าง
สงบคำหนึ่ง จากนั้นก็มั่นใจเต็มเปี่ยมว่าเมื่อครู่ทรงเพยแก้งกลับ

ดูท่าเพื่อหลบหนีการสมรสพระราชทานครั้งนี้ น้องห้าของเขาทุ่ม
สุดตัวแล้วอย่างแท้จริง

ในวังหลวงเนื่องจากประสบเหตุร้ายกับท่านอ่องห้า งานเลี้ยง
ต้อนรับท่านอ่องเจ็ดอย่างดีนี้จึงเป็นอันยุติลง องค์รัชราชิษาพระองค์
เริ่มตรวจสอบทุกคนที่เข้าวังวันนี้ ต้องการหาตัวมือสังหารผู้นั้นมาปิดคดี
ให้ได้

ในฐานะผู้ที่ไม่อยู่ในบัญชีรายชื่อ ดำเนินกับเสี้ยวชีวิตที่อวิหวินเหยา
ถือโอกาสพาเข้าวังมาพร้อมกัน คราวนี้ถือว่าได้ประสบปัญหายุ่งยาก
เข้าแล้ว

เหล่าบ่าวรับใช้ของทรงชูเงาจากบองครักษ์ที่หน้าประตูเนิ่นนาน
ทว่าอย่างไรก็ฝายก็ไม่ยอมปล่อยผ่าน ยืนกรานอย่างเข้มงวดว่าตอน

ท่านอ๋องเจ็ดเข้าวัง ข้างกายไม่ได้พาสาวใช้สองคนนี้มาด้วย อีกทั้งสาวใช้ทั้งสองก็ยังไม่อยู่ในรายชื่อผู้ได้รับการอนุญาตให้เข้าวังจริงๆ

เข้าวังหลวงจำเป็นต้องมีหลักฐานยืนยันไม่ว่าจะเป็นสาวใช้รุ่นเยาว์ของตระกูลใดล้วนต้องยื่นรายชื่อก่อนล่วงหน้า

วันที่เข้าวังสาวใช้ผู้นี้ไม่มาขอมได้ แต่หากมาแล้วจำเป็นต้องเป็นตัวจริงเท่านั้น ต้องผ่านการยืนยันจึงจะเข้าวังได้

เด็กหญิงทั้งสองคนอวีเหวินเหยาเป็นคนพาเข้ามา นั่นเพราะเดิมทีสกุลอวีเหวิน อวีเหวินหมิ่นชินเองก็จะเข้าวังด้วยเช่นกัน จึงยื่นรายชื่อสาวใช้สองคนเพิ่มมาเพื่อไว้เป็นพิเศษ

ด้วยเหตุนี้รายชื่อสาวใช้สองคนนี้ดำเนินกับเสี่ยวนิวจึงได้ที่สวมรอยแทนไป ทว่ายามนี้ดำเนินกับเสี่ยวนิวกำลังติดตามหรงซูที่ไม่มีรายชื่อให้คราวนี้จึงไม่อาจชี้แจงชัดเจนแล้ว

653

นิสัยเด็กจิ้งกว่าเด็กโตหกเท่า

ทรงทุกระจ่างแจ้งยั้ง การที่เขาและสาวใช้สองคนถูกกลั่นแกล้ง
เช่นนี้ องค์รัชทายาทย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย

หลังหน่วยเงินก่อเสี้ยอำนาจอันในวังหลวง บัดนี้ผู้ที่ควบคุมดูแล
ที่แห่งนี้ก็คือคนขององค์รัชทายาท

ด้านในรถม้าอันเงียบงัน เมื่อได้ยินเสียงเดือดดาลของบ่าวรับใช้
นอกกรต หรงซู่ค่อยๆ หลบตาลง มองไปทางเด็กหญิงข้างกายทั้งสองคน

"เข้าใจสถานการณ์ตรงหน้านี้หรือไม่"

ด้านิวกับเสี่ยวนิวมองหรงซู่อย่างงุนงง จากนั้นก็สายตาระพรั่มกัน

"พวกเราถูกสกัด หากจัดการไม่เรียบร้อยอาจถูกจับขังคุกในฐานะ
ผู้ต้องสงสัย"

เด็กหญิงสองคนสบตากัน คล้ายไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องสำคัญนัก ร้อง
"อ้อ" ออกมาคำหนึ่ง ดูจากภายนอกท่าทางแสนจะสงบนิ่ง

หรงซูเอ่ยด้วยเสียงทุ้มต่ำ "พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าเข้าคุกหลวงแล้วจะเป็นเช่นไร"

ด้านิวกับเสี่ยวนิวทำหน้าไร้เดียงสา ยิ่งเสี่ยวนิวเห็นพี่สาวไม่เอ่ยคำ จึงพยักหน้าเอ่ยอย่างสัติยชื่อ "รู้เจ้าคะ"

คำตอบนี้ชวนให้หรงซูตื่นตกใจเล็กน้อย เลิกคิ้วเอ่ย "รู้?"

เสี่ยวนิวพยักหน้าด้วยท่าทางว่าง่าย ตอบว่า "พวกเรา...เดิมก็พักอยู่ในคุกเจ้าคะ"

หรงซู "..."

เสี่ยวนิวเอ่ยต่ออีก "เมื่อวานตอนพวกเรากลับเมืองหลวง พบศพร่างหนึ่งในทุ่งกว้างแถบชานเมือง วันนี้จึงมีคนมาจับพวกเรา บอกว่าพวกเราเป็นฆาตกร"

หรงซู "..."

ตอนเช้าไม่อยู่ เกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกกันแน่

เขาถามไป เสี่ยวนิวจึงบอกเล่าเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบตามความจริงดังเดิมให้เขาฟัง หรงซูได้ย่นกัปลั่นนึกถึงการพบกันกับหรงหลิง ก่อนหน้านั้น ตามหลักในเมื่อพวกเขาพัวพันกับคดีของอวี๋ผิงแล้ว เหตุใดหรงหลิงถึงยังมีเวลาว่างมาจัดการคดีตำหนักฉางหยางอีกเล่า

ในใจไร้คำตอบ หรงซูหันมองเสี่ยวนิวกัพบว่านางกำลังมองเขาอยู่ ด้วยสีหน้าใสชื่อจึงเอ่ยถาม

"มีอันใด"

เสี่ยวนิวเชื่องเชื่องยิ่งนัก ถามว่า "คุณชายเจ็ด ท่านจะส่งพวกเรากลับบ้านหรือไม่เจ้าคะ"

ก่อนหน้านี้นักชายเหียนรับปากว่าจะส่งพวกนางกลับบ้าน ทว่า

ภายหลังคุณชายเจ็ดพาตัวพวกนางมา เนิ่นนานก็ยังไม่พูดเสียทีว่าจะส่งพวกนางกลับบ้านหรือไม่

ออกมานานเพียงนี้ พวกนางคิดถึงคุณชายหลัวกับคุณชายน้อยแล้ว มีหน้าซำดำนอกยังอันตรายเกินไป อีกทั้งคุณชายสามก็นิสัยไม่ดียิ่ง พวกนางอยากกลับไปข้างกายคุณชายหลัว ไม่ขอไปไหนส่งเดชอีกแล้ว

หรงชู่ครุ่นคิดอดีตใจว่าตนเองส่งเด็กหญิงสองคนกลับจวนฮ่องสาม จะเป็นเรื่องที่เอิกเกริกเกินไปหรือไม่ พลันได้ยินเสี่ยวนิวโพล่งอย่างร้อนใจ

"หากท่านไม่สะดวกก็หาที่ที่คนเยอะสักหน่อยปล่อยพวกเราลงก็ได้ เจ้าค่ะ พี่หญิง พี่ยังจำทางกลับบ้านพวกเราได้หรือไม่"

ต่านิวตอบอย่างหัวไว "จำได้ ที่มุกถนนเสี่ยวหนานเลขที่เจ็ดสิบ เป็นคุุหลวงหน่วยเงินเก้อเจ้าค่ะ"

เสี่ยวนิวพยักหน้า เอ่ยกับหรงชู่ "คุณชายเจ็ด พวกเรากลับกันเองได้ เจ้าค่ะ"

หรงชู่ "..."

องค์รักษ์ที่ประตูใหญ่ยังคงไม่ยอมปล่อยให้ผ่านทางเสียที สุดท้ายหรงชู่อดรนทนไม่ไหว เลิกม่านรถเปิดแล้วตะคอกเสียงเย็น

"หลีกไป!"

ท่วงที่ซึ่งขึงเฉียบขาดพาให้องค์รักษ์ตะลึงงัน จากนั้นพอนึกถึงคำสั่งของเบ๊องบนก็ยึดเอวขึ้น เอ่ยด้วยสีหน้าของผู้ต้องปฏิบัติตามหน้าที่

"ท่านฮ่องเจ็ด โปรดอภัยด้วย พวกเราเพียงทำตามหน้าที่ หาไม่ท่านก็ให้สาวใช้สองคนรั้งอยู่ก่อน ไม่อย่างนั้นพวกเราก็ได้แต่หยุดรถม้าอยู่เช่นนั้นแล้ว"

หรงชู่ขมวดคิ้วเข้าหากันแน่นขึ้น

บ่าวรับใช้ของเขายิ่งโทสะพลุ่งพล่าน หวิดจะลงไม้ลงมือกับองครักษ์
สถานการณ์ดำเนินมาถึงขั้นนี้ เรียกได้ว่าเลวร้ายพอตัว

เวลาเดียวกันนั่นเอง อวีเหวินเหยาที่อยู่ในรถม้าซึ่งกำลังแล่น
โยกเขยิบไปมามองเห็นภาพนั้นก็แค้นเสียง "เฮอะ" ก่อนเอ่ยกับองครักษ์
ที่เฝ้าประตูเมืองว่า "สาวใช้สองคนนั้นเป็นคนของจวนสกุลอวีเหวิน"

เพราะจวนสกุลอวีเหวินเดิมก็มีรายชื้อสาวใช้สองคน ประกอบกับ
ตอนเช้าวังพวกเขาเป็นคนพาเข้าไป ตอนนี้มีคุณชายอวีเหวินเอ่ยปาก
รับรองอีก องครักษ์คิดจึงจับผิดอย่างไรก็หาว่าจวนกล่าวไม่ได้

สุดท้ายจึงจำต้องเปิดทางให้อย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ

ด้านิวกับเสี่ยวนิวจึงย้ายจากรถม้าของหรงชู่กลับมายังรถม้าของ
จวนสกุลอวีเหวินด้วยเหตุนี้เอง

บนรถม้าเหียนเฉยเอนพิงรถอยู่เล็กน้อยมองดูเด็กหญิงสองคนที่
กลับมา แล้วให้พวกนางนั่งลงข้างๆ เขา

ด้านิวกับเสี่ยวนิวยับไปนั่งอย่างเรียบร้อย ก่อนหันมองผ่านม่านรถ
ไปยังรถม้าฝั่งตรงข้าม รวมถึงมองไปยังท่านอ๋องเจ็ดที่กำลังมีสีหน้าย่ำแย่
สุดขีดในรถม้าคันตรงข้ามนั้นด้วย

อวีเหวินเหยาได้ทีว่าเป็นผู้เหนือกว่า ชายตามองหรงชู่ด้วยแววดา
เย้ยหยัน คิดจะกระหึ่มยิ้มย่องไม่น้อย จากนั้นก็สั่งคนให้บังคับรถม้า
จากไป

ออกจากประตูใหญ่ของวังหลวงไม่ทันถึงหนึ่งเค่อ ด้านหลังรถม้า
ที่แล่นมาอย่างรีบเร่งคันหนึ่งก็ไล่ตามมาทัน จากนั้นก็หยุดลงกะทันหัน

อวีเหวินเหยาเอนคิ้ว เลิกม่านเปิดดู ด้านหน้ารถม้าของพวกเขา
รถม้ากลืนอายุสูงศักดิ์ไม่สามัญคันหนึ่งขวางอยู่ นั่นเป็นรถม้าของ

จวนต้องเจ็ด

หรงซู่ลงจากรถม้าแล้วสาวเท้ามา ปรายตามองอวีเหวินเหยาอย่าง
ไม่ใส่ใจแวบหนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "ขอบใจมาก" จากนั้นก็โบกมือให้
ตัวนิวกับเสี่ยวนิวเป็นเชิงไล่ "ไปได้แล้ว"

เด็กหญิงสองคนมองหน้ากันและกันอย่างน่าสงสาร จากนั้นก็ขยับ
ออกไปด้านนอกเตรียมลงจากรถม้า

"ซ้าก่อน!" อวีเหวินเหยาขวางพวกนางก่อนเอ่ยกับหรงซู่ "กระไรกัน
ท่านต้องเจ็ดคิดพาตัวคนของจวนสกุลอวีเหวินไป ไม่คิดพูดอะไรกับผู้น้อย
ผู้เป็นนายสักคำเลยหรือ"

หรงซู่ขมวดคิ้ว "คนของจวนเจ้า?"

"หากมิใช่คนของจวนผู้น้อย แล้วจะพาพวกนางมาได้เช่นไรเล่า"

หรงซู่สีหน้าคร่ำครึบดลงเล็กน้อย ไม่อยากพูดมากความกับเขาอีก
จึงหันไปเอ่ยกับเด็กหญิงทั้งสอง

"ลงจากรถ"

เด็กหญิงสองคนปีนออกจากรถม้า

"กลับมา!" เสียงของอวีเหวินเหยากังวานขึ้น

เด็กหญิงทั้งสองหุดตัวกลับไปอีก

"ลงจากรถ!"

ปีนออกมาใหม่...

"กลับมา!"

ถอยกลับ...

เหยียนเมยมองดูเด็กหญิงสองคนที่ถูกล่เล่นงานจนน้ำตาจวนจะไหล
อยู่รอมร่อ ก่อนพ่นลมหายใจเฮือกหนึ่งแล้วเอ่ยอย่างแผ่วเบา

"ช่างนิสัยเด็กยิ่งกว่าเด็กโดยแท้"

บุรุษสองคนที่ถูกตื้อว่านิสัยเด็กหันมองเหยียนเผยด้วยสายตาทะเยอเยอพร้อมกัน

เหยียนเผยเบ้าปากแล้วเดินลงจากรถเองเสียเลย จากนั้นก็จับมือสาวใช้สองคนซ้ายข้างขวาข้าง

"พวกเจ้าคุยกันไปเถิด พวกเราขอล่วงหน้าไปก่อนแล้ว"

อย่างไรเสียที่นี้ก็ห่างจากสกุลเหยียนไม่ไกล วันนี้นางเลี้ยงยุติเร็ว อีกทั้งเขายังอารมณ์ดีทีเดียว ประจวบเหมาะได้เดินเล่นพอดี

อวี่เหวินเหยา กับหรงชู่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง สองคนมองหน้ากันไปมา สายตาที่สบกันต่างฉายแววไม่เป็นมิตร

ในเวลาเดียวกันนี้หลิวเว่ยซึ่งยืนชมความคึกคักอยู่ด้านหลักร้านขายหน้ากากไม้ไกลก็งุ่มง่ามเสียหิวลืดยคิดเดินจากไป

หลิวเสี่ยวหวิซึ่งงักเล็กน้อย เอ่ยเตือนหลิวเว่ยว่า "ท่านพ่อ พวกเขาจะพาตัวดำนิวกับเสี่ยววินวไปแล้ว พวกเราไม่ไปแย่งชิงตัวคนกลับมาหรือ"

หลิวเว่ยเอ่ยว่า "ไม่ต้อง ตอนนี้พวกเราเป็นนักโทษของราชสำนัก ไม่สะดวกเปิดเผยใบหน้า"

หลิวเสี่ยวหวิตกตะลึง "แต่ท่านพ่อมิใช่บอกว่าจะพาเข้าไปกินพระกระดิกำแพง* ชั้นดีที่หออี๋นหรงหรือ"

"ก็ใช่ละสิ"

"นักโทษของราชสำนักกินสิ่งนี้ได้หรือ"

* พระกระดิกำแพง เป็นชื่ออาหารขึ้นชื่อของมณฑลฝูเจี้ยน (ฮกเกี้ยน) เดิมเรียกว่า 'หมั่นกันเซียง (หอมเต็มใจ)' ปรุงด้วยเนื้อสัตว์สิบแปดชนิด เครื่องเทศและสมุนไพรสิบสองอย่าง เล่ากันว่าในสมัยราชวงศ์ถังมีหลวงจีนรูปหนึ่งได้กลิ่นหอมของอาหารชนิดนี้แล้วถึงกับอดใจไม่ไหว ยอมละทิ้งตะบะที่บำเพ็ญเพียรมาหลายปีป็นกำแพงออกไปลิ้มรส จึงเป็นที่มาของชื่อ 'พระกระดิกำแพง'

"นักโทษของราชสำนักต้องหิวตายหรือไร"

หลิวเว่ยมั่นใจว่าดำเนินกับเสี่ยวนิวไม่มีทางเป็นอะไร นางจึงมือบุตรชายพลางคิดเรื่อยเปื่อย ไม่รู้วันนี้พระกระโดดกำแพงจะขายหมดหรือยัง

ต้องรู้ว่าพระกระโดดกำแพงของหออี๋นแห่งเมืองหลวง จำนวนที่ขายต่อวันมีจำกัด

ขณะหลิวเว่ยกำลังคิดก็มีเสียงดังขึ้นที่ข้างกายนางอย่างไม่ทันตั้งตัว เสียงบุรุษที่คุ้นเคยจนไม่อาจคุ้นเคยได้มากกว่านี้พลันดังแว่วเข้ามา

"ดูท่าเจ้าจะอยากอาหารไม่เลวทีเดียว"

หลิวเว่ยทั้งร่างนิ่งกึก รอจนนางหันหน้าไปอย่างเชื่องช้า เบิกตาโตมองบุรุษรูปงามที่มาปรากฏด้านหลังนางตั้งแต่วินาทีแรกที่รู้อย่างตะลึงงันก็พลันรู้สึกไม่ดีไปทั้งร่าง

ในยามนี้เองหลิวเสี่ยวหลีก็เฝ้าอยู่กับนางให้แจ่มแจ้งกว่าเดิมด้วยท่าทางตื่นตันทันที "ท่านพ่อ นี่ท่านอาหารงนี่"

หลิวเว่ย "!!!"

ข้าไม่ได้ตาบอดเสียหน่อย!

654

แม่ผ็อนหม่นน้ำเล่าให้ท่านอาทรงฟังอย่างกว้างขวาง

ผีเท้าของทรงหลังไม่เร็วไม่ช้า

ครั้นเงาของบุรุษปกคลุมตนเองโดยสมบูรณ์ หลิวเว่ยถึงได้กลืน
น้ำลาย ผืนฉีกยิ้มบางๆ แล้วเอ่ยว่า "ทะ...ท่านมาแล้วหรือ"

ทรงหลังมองนางด้วยสีหน้าเฉยชา ดวงตาทอประกายเย็นเยียบ

หลิวเว่ยดึงหลิวเสี่ยวหลีมาขวางตรงหน้าตนเองอย่างไม่เผยพิรุณ
หมายใช้การเคลื่อนไหวเล็กน้อยนี้เพิ่มความรู้สึกปลอดภัยให้ตนเอง
มากขึ้นสักหน่อย

หลิวเสี่ยวหลีหยุดอยู่ระหว่างผู้ใหญ่สองคนอย่างมึนงง ขบคิดเล็กน้อย
แล้วเอ่ยปากขึ้นว่า "ท่านอาทรง เข้ากับท่านพ่อจะไปกินพระกระโดดกำแพง
ท่านไปด้วยกันหรือไม่"

หลิวเสี่ยวหลีถามอย่างไร้เดียงสา ใบหน้าเปี่ยมแวววาวเชื้อเชิญ

หลิวเว่ยได้ยินกลับแทบอยากจะอดปากบุตรชายเสียเดี๋ยวนั้นให้ได้

บุตรชายนางดีไปหมดทุกเรื่อง เสียอย่างเดียวคือไม่ค่อยรู้งาน

ทรงหลังชายตามองหลิวเว่ยวูบหนึ่งอย่างมีเลศนัย ส่วนหลิวเว่ย
รีบเบนสายตาหนีอย่างใจฝ่อ

ทรงหลังย่นคิ้ว แล้วจึงเอ่ยตามสถานการณ์ "ไป"

หลิวเสี่ยวหลีลากฝ่ามือใหญ่ของท่านอาทรงอย่างครี้มอกครี้มใจ
ยิ้มพลางกล่าวว่า "เช่นนั้นพวกเราไปกันเถิด ท่านพ่อบอกว่าพระกระโดด
กำแพงเป็นของดี ไปเช้าจะขายหมดเอาได้"

รู้สึกถึงสายตาทรงหลังที่เพ่งมองมาอีกครั้ง หลิวเว่ยพลันเอื้อมน้อย
ไม่ออกแม้สักประโยค

นางลูบจุมูก พยายามให้ตนเองแลดูไม่กระอักกระอ่วนมากเกินไป
อย่างสุดกำลัง จมมืออีกข้างของบุตรชาย ทั้งสามคนที่ภายนอกดูคล้าย
นั่งสงบ แท้จริงบรรยาการกลับพิลึกพิลั่น พวกเขากันเดินตรงไปยังหออีผืน

หออีผืนเป็นหอสุราอันดับหนึ่งของเมืองหลวง ตอนพวกเขาไปถึง
นับว่ายังเข้าอยู่มาก เพียงแต่ห้องส่วนตัวเหลือแค่ห้องเดียวเท่านั้น

ข้าห้องส่วนตัวห้องสุดท้ายนี้ยังเป็นเพราะคนของหออีผืนเห็นแก่
หน้าทรงหลัง จึงจัดที่ทางออกมาให้โดยเฉพาะ

สั่งอาหารเสร็จ เสี่ยวเอ๋อว์ก็เดินออกไป

ก่อนเสี่ยวเอ๋อว์ออกไป เขายังปิดประตูห้องให้อย่างชะมัดเขม้น
ปิดกันพื้นที่เล็กๆ นี้ออกจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง

จากนั้นหลิวเว่ยก็เริ่มทำตัวไม่ถูกแล้ว

ห้องส่วนตัวไม่นับว่าใหญ่ จุดเครื่องหอมสดชื่น กลิ่นหอมกำจาย
ไปทั่วทั้งห้อง ช่วยให้ใจสงบ

หลิวเว่ยรู้สึกว่สายตาทรงหลังจับจ้องอยู่ที่ร่างตนเองไม่วางตา นาง
อยากอ้าปากพูดอะไรสักหน่อยอยู่หลายครั้ง ทว่าสุดท้ายล้วนติดอยู่ใน
ลำคอ พูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว

"เสี่ยวหลี" ทรงหลังโผล่ขึ้น

หลิวเสี่ยวหลีแหงนหน้ามองท่านอาหรง

ทรงหลังถาม "วันนี้พวกเจ้าทำอะไรกันมาบ้าง"

"คือว่า..." หลิวเว่ยคิดเอ่ยคำ ทรงหลังพลันตัวมองนางด้วยสายตา
คมกริบ

การปราดมองครั้งนี้ทำเอาว่จาที่ติดอยู่ตรงริมฝีปากหลิวเว่ย
ถูกกลืนกลับลงไปอีก นางยกธงขาวแต่โดยดีแล้วหลบตาลง

ทรงหลังหันกลับไปมองหลิวเสี่ยวหลี

หลิวเสี่ยวหลีเดิมทีเป็นเด็กซื่อตรง พอได้ยินคำถามก็แบมือขึ้นนิ้ว
เล่าให้ท่านอาหรงฟังอย่างว่าง่าย

"วันนี้พวกเราทำอะไรไปตั้งมากมาย พวกเราไปที่คุกกหลงกันก่อน
จากนั้นก็ไปที่ว่าการเมืองหลวง ท่านอาหรง จริงดี พวกเรายังผ่าศพไป
ร่างหนึ่ง ศพที่พวกเราเห็นเมื่อเช้าร่างนั้น ที่แท้สาเหตุการตายน่ากังขา
อย่างยิ่ง เวลาตายกับสภาพศพไม่สอดคล้องกัน ไม่รู้ว่าก่อนตายนาง
ไปพบเจอสิ่งใดมา แต่ที่รู้ได้ก็คือนางถูกทำร้าย อีกทั้งเป็นไปได้อย่าง
ยิ่งยวดว่าเป็นฝีมือผู้ที่มีวรยุทธ์สูงส่งคนหนึ่ง..."

หลิวเสี่ยวหลีสารยายเรื่องที่ตนรู้ออกมาอย่างน้ำไหลไฟดับ บอก
ออกมาทั้งหมดในรวดเดียว

ครั้นได้ยินว่าสาเหตุการตายของอวี่ผิงมีปัญหา ทรงหลังไม่ได้ตกใจ
เกินไปนัก ทว่าในตอนท้ายเมื่อได้ยินว่าภายในท้องแหกเหลวทั้งหมด

หัวคิวก็ขมวดมุ่น สีน้หน้าปล้นตกลูกวักความคิด

เห็นสีหน้านี้ของทรงหลัง หลิวเว่ยรู้ลึกคั่นปากอยากถามขึ้นมา
อยู่บ้าง ทำยที่สุตก็รวบรวมความกล้าถามขึ้น

"ท่านมี...เบาะแสอะ..."

ทว่ายังไม่ทันกล่าวจบ ทรงหลังก็ซ่อนตาขึ้นมองมา หลิวเว่ยราวกับ
หนูที่เห็นแมว ก้มหน้างูตันทันใด เม้มปากไม่ส่งเสียงแล้ว

ทรงหลังไม่ได้มีเจตนาปกปิด เพียงเอ่ยออกมาแก้พยางค์ "ปีใหม่
มา ถึงคราบูชาสวรรค์"

หลิวเว่ยตกตะลึงอยู่บ้าง ไม่เข้าใจความหมายของคำกล่าวนั้น

ทรงหลังเอ่ยต่ออย่างราบเรียบ "ดรุณีหยกเบื้องหน้าพระพุทธ เรื่องใหญ่
เช่นการบูชาสวรรค์นางย่อมต้องเข้าร่วม"

หลิวเว่ยคราวนี้เข้าใจแล้ว องค์หญิงอวี้ผิงผู้นั้นมีฉายาอันทรงเกียรติ
ได้รับขนานนามจากสองเฮาว่าเป็น 'ดรุณีหยกเบื้องหน้าพระพุทธ' และ
ฉายานี้ก็ทำให้องค์หญิงอวี้ผิงแตกต่างจากองค์หญิงองค์อื่นอยู่บ้าง

แม้องค์หญิงทุกพระองค์ล้วนมิใช่บุตรสายตรงที่ถือกำเนิดจาก
สองเฮา ทว่าองค์หญิงอวี้ผิงกลับได้รับการปฏิบัติอย่างดีเป็นพิเศษ เหตุผล
สำคัญเป็นเพราะองค์หญิงอวี้ผิงมีชะตาตอกกับพระพุทธศาสนา เลื่อมใส
ในพระพุทธองค์เหนืออื่นใด

คนในวังหลวงล้วนแต่งมงาย กับผู้ที่เป็นดังดรุณีหยกเบื้องหน้า
พระพุทธแล้วย่อมปฏิบัติดีด้วยเป็นพิเศษ

ในฐานะที่องค์หญิงอวี้ผิงได้รับขนานนามเป็นดรุณีหยกเบื้องหน้า
พระพุทธ จึงมีการรับผิดชอบของตน ทุกพิธีบูชาสวรรค์ของเชื้อพระวงศ์
ช่วงเทศกาลปีใหม่ องค์หญิงอวี้ผิงย่อมไม่อาจไม่เข้าร่วม

อีกทั้งตอนเข้าร่วมยังไม่เหมือนกับผู้อื่นที่เพียงนั่งคุกเข่าฟังพระธรรม
ในโรงพิธีเงียบๆ สำหรับองค์หญิงอวิ้มนั้นยังต้องร่วมทำพิธีบูชาสวรรค์
หรืออาจกล่าวได้ว่ามีตำแหน่งผู้ช่วยดำเนินพิธีด้วย

ยามนี้เป็นวันที่สิบแปดแล้ว อีกยี่สิบวันจะเป็นวันปีใหม่ ขณะที่
พิธีบูชาสวรรค์จะเริ่มขึ้นตั้งแต่ก่อนปีใหม่

ในช่วงเวลาเช่นนี้ ด้วยฐานะนี้ขององค์หญิงอวิ้ม ข้างกายไม่พ้น
ต้องมืองครักษ์จำนวนมากคุ้มครองเข้มงวด

ทว่าองค์หญิงยังคงประสบเคราะห์และเสียชีวิตไปอย่างแปลก
ประหลาดมีเงื่อนงำถึงเพียงนี้

หลิวเว่ยหลิบตาลลง จมสู่ภวังค์ความคิดเช่นเดียวกับหรงหลิง
ก่อนหน้านี้นหลิวเว่ยไม่เคยคิดถึงความเป็นไปได้นี้ เพราะนาง
ไม่กระจ่างขัดเท่าไรต่อเรื่องราวของวังหลวง ยังคิดเพียงว่าองค์หญิงอวิ้ม
เป็นองค์หญิงธรรมดา

หากเป็นองค์หญิงธรรมดา นางกำนัลชั้นที่ข้างกายย่อมมีจำกัด
มีหน้าซำยังยากจะมีผู้ที่มีความสามารถเป็นพิเศษพอจะคุ้มครององค์หญิง
ได้

แต่ฐานะขององค์หญิงอวิ้มมีความสำคัญเพียงนี้ องครักษ์ข้างกาย
มีมากมาย เป็นเหตุให้เพิ่มความยากต่อการลงมือกับองค์หญิงของคนร้าย
ขึ้นไปไม่น้อย

ดังนั้นเดิมทีจากที่หลิวเว่ยคาดการณ์ระดับวรยุทธ์ของฆาตรกรไว้ที่
ห้าดาว ยามนี้เมื่อพินิจพิจารณาแล้วนางประเมินว่าใกล้เคียงกับสิบดาว
แล้ว

หากเป็นเช่นนั้นก็กลับเป็นการลดขอบเขตระบุตัวฆาตรกรได้

กล่าวได้ว่าสถานที่สำคัญเช่นเมืองหลวงย่อมมีผู้เก่งกาจเร้นกาย
ดั่งพยัคฆ์หมอบมังกรซ่อน ยิ่งไปกว่านั้นในวังหลวงโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในตำหนักใน หากต้องการตามหาผู้มีวรยุทธ์ระดับสิบดาว คาดว่าคงหา
ได้ยากยิ่งปานตามหาขนหงส์เขากิเลน

ถ้าเปลี่ยนเป็นเมื่อก่อนที่หน่วยเงินเก๋อยังยึดครองพื้นที่ในวังหลวง
อยู่บ้าง บางทีอาจพอจะหาพบได้ไม่น้อย อย่างไรก็ตามเสียคนของหน่วย
เงินเก๋อนั้นวรยุทธ์ล้วนไม่ดี

ทว่าบัดนี้ในวังหลวงไม่หลงเหลือคนของหน่วยเงินเก๋ออีกแล้ว
ผู้ที่มาแทนที่คือองครักษ์รักษาพระองค์ พวกเขาฝีมือร้ายกาจเพียงใด
เชื่อได้ว่าถึงหลิวเว่ยไม่รู้ แต่ทรงหลังก็น่าจะกระจ่างชัด

ดังนั้นยามนี้ปัญหาก็คือในวังหลวงยังมีกองกำลังของผู้อื่นซ่อนแฝง
อยู่อีกหรือไม่

อีกทั้งกองกำลังนี้เหตุใดจึงต้องจัดการองค์หญิงอวิ้มเพียงคนเดียว
เท่านั้นด้วย

องค์หญิงอายุน้อยพำนักลึกเข้าไปในวังหลวง ประตูใหญ่ไม่ออก
ประตูเล็กไม่ข้าม ใช้ชีวิตใต้ร่มพระพุทธรองค์ ซ้ายไปมาหาสู่กับผู้คนน้อย
ยิ่งนักคนหนึ่ง มีความแค้นเคืองอันใดจึงต้องทำให้ศพนางแหลกสลาย
ไม่อยู่ในสภาพสมบูรณ์?

ภายในห้องส่วนตัวพลันเจียบสงัดกะทันหัน

หลิวเว่ยหวนคิดถึงศพองค์หญิงอวิ้ม ย้อนคิดถึงหลักฐานมากมาย
บนนั้น กลัวเพียงจะมองข้ามอะไรไป

ทรงหลังกลับนึกถึงสภาพการณ์ในวังวันนี้ วันนี้เข้าวังเพียงแค่
ไม่กี่ชั่วยาม นอกจากการสาปสูญของหน่วยเงินเก๋อในตำหนักใน เขายัง

ค้นพบความไม่ชอบมาพากลจำนวนหนึ่งอีกจริงๆ

อาทิ ชุมกำลังของหรงชู่คล้ายยิ่งใหญ่มากว่าแต่ก่อน แน่แน่นอนว่า
ฝ่ายองค์กรชทายาทเองก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

นอกจากสองชั่วอำนาจนี้ หรงหลิงยังละม้ายสัมผัสได้ถึงชุมกำลังอื่น
อีก และเมื่อคิดเชื่อมโยงไปยังเหตุลอบสังหารหรงเพย...

หรงหลิงคิดว่าตนเองอาจออกจากวังเร็วเกินไปจนพลาดอะไร
บางอย่าง

ทั้งสองต่างขบคิดอย่างจริงจัง หลิวเสี่ยวหลินหนึ่งที่เก๋อี้ ประเดี้ยว
ดูตรงนี้ที่ ประเดี้ยวดูตรงนั้นที่ สุดท้ายก็เอามือเท้าแก้ม พึมพำอย่างติดจะ
เหงาหงอย

"เหตุใดพระกระโดดกำแพงของข้ายังไม่มานะ..."

655

นางในขามนี้...แล้วว่าง่ายอย่างจัง

ครั้นหลิวเสี่ยวหลีเอ่ยปาก อีกสองคนในห้องก็พลันได้สติ
'พระกระโดดกำแพง' ห้าพยางค์นี้ยังประหนึ่งเป็นคำสาป
หลิวเว่ยลอบร้องในใจว่าแย่แล้ว จริงดังคาด เมื่อเงยหน้าขึ้นก็
สบกับสายตาที่มองมาพอดีของทรงหลิง นางเลิยมฝีปาก รู้สึกประหม่า
อยู่บ้าง

ทรงหลิงกลับเอ่ยกับหลิวเสี่ยวหลีตรงๆ "เจ้าไปดูหน่อย"

หลิวเสี่ยวหลีตะลึงงัน "หือ?"

ทรงหลิงเอ่ยว่า "ไปเร่งห้องครัว"

หลิวเสี่ยวหลีเบิกบานทันใด กระโดดลงจากเก้าอี้อย่างตื่นเต้นคึกคัก
เตรียมวิ่งออกไปด้านนอก

ทว่าหลิวเว่ยตาเร็วมือไว กลับคว้าคอเสื้อหลิวเสี่ยวหลีตึงคนกลับมา
แล้วเอ่ยอย่างผิดผี "ไม่ต้องไปหรอก ของที่เร่งมา เกรงว่าเวลาหุงต้มจะ

"ไม่พอเอาได้"

หลิวเสี่ยวหงีฟังแล้วก็รู้สึกว่ามีเหตุผล ร้อง "อ้อ" อย่างลึนหวัง
ไม่ขยับเขยื้อนอีก

หรงหลิงกลับเอ่ยว่า "เร่งแล้วเวลาหุงต้มไม่พอก็จริง แต่หากไม่เร่ง
เกรงจะได้มีปากเสียงกันแน่"

หลิวเว่ยรู้สึกว่คำกล่าวนี้นของหรงหลิงแฝงความนัยรุนแรงเกินไป
จนไม่กล้าเอ่ยรับ

เขากลับคาดคั้นนางตรงๆ ถามย่ำว่า "เจ้าว่าอย่างไรเล่า"

หลิวเว่ยยังคงไม่ตอบ

หรงหลิงหรีดา หัวเราะเย็น "ดูท่าทางเจ้าคล้ายไม่คิดว่าตนเองผิด?"

แท้ที่จริงหลิวเว่ยก็คิดว่าตนเองไม่ผิดจริงๆ แต่นางตอบเช่นนี้ไม่ได้
แน่นอน

นางไม่ไยดีหรงหลิงแล้วกลับเมืองหลวงกับท่านหญิงเยวี่ไต้ ย่อม
เพราะนางมีเหตุผลของตน นางคิดว่ากระทำเช่นนี้ดีที่สุด ทั้งยังเป็นวิธี
ที่สะดวกราบรื่นที่สุด

อีกทั้งยามนี้นางยังประสบความสำเร็จยิ่ง หลอกถามท่านหญิง
เยวี่ไต้ให้ได้หลายคำ ทั้งยังล้วงเอาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคดีมาได้ไม่น้อยเลย
มิใช่หรือ

ไม่ต้องลงทุนลงแรงมากมาย ไม่เสียกำลังทหารแม้สักนายง่ายดาย
สุดประมาณ

ทว่าในสายตาของบุรุษอย่างหรงหลิง การกระทำเช่นนี้ของหลิวเว่ย
นับเป็นการทำโดยพลการ เอาตัวเข้าไปเสี่ยงอันตรายโดยไม่สนใจผลร้าย
ที่อาจตามมาภายหลัง

หลิวเว่ยไม่มีทางอธิบายให้เขาฟัง นางเป็นคนยึดตนเป็นที่ตั้ง เมื่อก่อน
ใช้ เวลานี้ยังคงใช้ ภายหน้าก็เป็นเช่นนี้

เห็นทรงหลังจ้องมองตน หลิวเว่ยได้แต่นิ่งเงียบต่อ

หลิวเสี่ยวหลีถูกกักตัวอยู่ในอ้อมแขนมารดา เด็กน้อยออกจะอึดอัด
อยู่บ้าง รู้สึกว่ามารดามือหนักไม่เบาจึงคิดจะดันออก ทว่าก็ดันไม่ออก
สุดท้ายจึงได้แต่อยู่นิ่งไม่ขยับอย่างไม่ได้รับความเป็นธรรม

ในห้องเงียบลงอีกครั้ง ทรงหลังเอ่ยกับหลิวเสี่ยวหลี "ลงไปเร่งหน่อย"

หลิวเสี่ยวหลีไม่ขยับ ไม่ไหวไม่ยอมขยับ แต่เป็นเพราะขยับไม่ได้
เขาหันไปมองมารดาโดยไม่ส่งเสียง เพียงมองอยู่เช่นนั้น

หลิวเว่ยยังคงไม่ปล่อยมือ

"เสี่ยวหลี" ทรงหลังเปล่งวาจาเร่งหลิวเสี่ยวหลีก็จริง แต่เห็นชัดว่า
พูดกับหลิวเว่ย

หลิวเสี่ยวหลีเบิกปาก รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรมเหลือเกิน

หลิวเว่ยปล่อยบุตรชายออกไปที่สุด สั่งเขาให้ออกไป ในห้องส่วนตัว
จึงเหลือเพียงพวกเขาสองคน

นางครุ่นคิดเล็กน้อย ทำที่สุดยังคงเอ่ยขึ้น "หรือว่ายังคงหาหรือเรื่อง
คดีนี้กันก่อน คดีองค์หญิงอวิฉิงเวลานี้อยู่กับที่ว่าการเมืองหลวง หน่วย
เจิ่นเก๋อมีวิธีการแย่งชิงมาหรือมะ..."

หลิวเว่ยไม่ทันกล่าวจบ แก้อึ้งตรงข้ามขยับ ทรงหลังหลุดจาก
แก้อึ้งเดินมาทางนางอย่างแฉะซ้ำ

เสียงหลิวเว่ยหยุดลงกลางคัน ร่างกายแข็งค้าง นิ่งไม่ไหวติง

ทรงหลังเดินมา ยืนตรงหน้านางแล้วเอ่ยถาม "เคยคิดถึงความ
ปลอดภัยของตนเองบ้างหรือไม่"

หลิวเว่ยนิ่งเงยหน้านานจึงเอ่ยว่า "ข้าปกป้องตนเองได้"

นางเป็นคนเก่งกาจพอตัว ไม่ว่าจะวรยุทธ์วิชาแพทย์ หรือว่าการไช้คดีนางล้วนความสามารถโดดเด่น แต่ไรรมาทรงหลังไม่เคยกังขาในฝีมือของนาง กระนั้นสิ่งที่เขากังวลก็คือเหตุไม่คาดคิดเท่านั้น

เหตุไม่คาดคิดครั้งก่อนทำให้เขาเกือบเสียนางไป เขาไม่กล้าเดินเล่อ ไม่กล้าอีกต่อไปแล้ว

แท้จริงต่างฝ่ายต่างรู้ชัด กับเรื่องนี้พวกเขาออกจะทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่อยู่บ้าง

สำหรับสถานการณ์เช่นเมื่อเช้านี้ การแบ่งกำลังเป็นสองทางหาได้มีอะไรไม่เหมาะสม

เพียงแต่หากมีอะไรไม่เหมาะสมก็คงไม่เหมาะสมที่ความสัมพันธ์ของพวกเขา

ทรงหลังไม่ยากให้หลิวเว่ยเสี่ยงอันตราย แม้แต่ความเป็นไปได้หนึ่งในหมื่นก็ไม่ได้ แต่เขาไม่อาจผูกมัดนางไว้กับตัวได้จริงๆ เพราะนางไม่ชอบใจ

หลิวเว่ยเองก็เช่นกัน

นางคิดว่าตนเองไม่มีปัญหา สามารถรับมือได้ด้วยตัวคนเดียว ไม่จำเป็นต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ทว่านางไม่อาจกล่าวเช่นนั้นกับทรงหลัง

เพราะนางไม่ยากให้อีกฝ่ายรู้สึกว่านางกำลังบ่มบ่ามทำตามใจตนเอง อย่างไรก็ตามเสียงาก็เคยมีคดีเก่า เรื่องจิ้งจอกอวี๋ครวณนั้น แม้ภายหลังพวกเขายังไม่เคยพูดคุยกัน ทว่าความรู้สึกประหนึ่งจะสูญเสียกันและกันไปประเพณีนั้น จนถึงวันนี้ก็ยังจดจำได้แจ่มชัด อันตรายเป็นเรื่องที่เคยเกิด

นางเคยพบเจอเหตุร้าย ช้ำยังเกือบจะเสียชีวิตไปจริง ๆ

ตอนนี้หลิวเว่ยรู้ลึกใจผ่อ ไม่ใช่กับเรื่องที่ทำ แต่เป็นตัวคน เพราะนางไม่ได้คิดว่านางทำผิด ทว่านางรู้สึกเพียงแค่นั้นเองทำเขากังวลแล้วนี่เป็นความผิดของนาง

นิ้วมือเรียวยาวติดจะเป็นอยู่บ้างเขยคางนางขึ้น หลิวเว่ยถูกบังคับให้เงยหน้า ครั้นเงยขึ้นก็สบตากับนัยน์ตาสีดำสนิทของหรงหลิง

ชายหนุ่มจับจ้องใบหน้านาง เอ่ยอย่างแน่วแน่ "มองข้า"

หลิวเว่ยซ่อนตาขึ้นมองเขา

ปลายนิ้วหรงหลิงจับพวงแก้มนาง ใช้ทั้งนิ้วไล่ไปตามผิวหน้า แวดตาเฉยชา มองความผิดปกติไม่ออก

หลิวเว่ยนิ่งเงียบอยู่ตลอด ไม่ยอมบิปากพูดอะไรแม้แต่คำเดียว นางสงบนิ่งอย่างยิ่ง ความสงบเช่นนี้ผิดวิสัยอย่างมาก เขานึกว่านางจะได้เถียงจะชี้แจง แต่กลับไม่มีถ้อยคำใด นางในยามนี้...แลดูว่าง่ายอย่างยิ่ง

ว่าง่ายจนไม่คล้ายเป็นตัวแทน

บางทีนี่อาจเป็นวิริยสมบัติของนาง? หรงหลิงคาดเดาเช่นนั้น

ขณะรำพึงในใจ สายตาเขาก็เลื่อนไปมองท้องน้อยนางอย่างไม่เผยร่องรอยอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะถอนสายตา ปล่อยใต้คางนางพลงเอ่ยขึ้น "ไม่มีครั้งหน้า!"

นี่เท่ากับไม่ถือสาหาความเรื่องนี้อีก

ชายหนุ่มหมุนตัวกลับไปนั่งที่เก้าอี้

ชั่วพริบตาที่หรงหลิงเหลียวหลังไป หลิวเว่ยก็เผยสีหน้าโล่งอกออกมา นางตบหน้าอกเบา ๆ พร้อมยดบทละคร 'ความรักของดรูณีในห้องหอ' ในแขนเสื้อนั้นเข้าไปลึกขึ้นอย่างระมัดระวัง

นี่เป็นบทละครซึ่งมีขนาดเล่มเท่าฝ่ามือที่เห็นบนแผงร้านเล็กๆ
ข้างทางหลังออกมาจากที่ว่าการเมื่อครูได้ยืนยันว่าเป็นเรื่องราวความรักของ
คุณหนูจากตระกูลร่ำรวยกับอัศวินหาเสนาบดีประจำราชสำนัก

หลิวเว่ยไม่สนใจบทละคร นางซื้อตำราสมุนไพรพื้นบ้านที่วางอยู่
ข้างกัน จากนั้นพอคำก็แกะบทละครเล่มนี้มาพร้อมกัน

นางพลิกดูส่งๆ สองหน้า ไม่มีความเห็นใด ทว่าจดจำบทละคร
ตอนหนึ่งในนั้นได้ เขียนว่าหญิงสาวแสวงทำนุสงสารเพื่อเรียกร้องความ
เห็นใจจากชายหนุ่ม

เมื่อครูหลิวเว่ยลองดู อืม คล้ายว่าบุรุษในตำรานั้นล้วนไม่แตกต่าง
ทรงหลังเองก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

หากทรงหลังรู้สิ่งทีนางคิดคงได้หัวเราะเยาะหยัน เขาไม่ใช่เห็นแก่
นางว่าน่าเอ็นดูถึงได้ไม่ถือสาหาความอีก แต่เพราะหวังว่ายามนี้นางไม่ใช่
ตัวคนเดียว แต่เป็นสองคนถึงได้ปล่อยเลยตามเลยเท่านั้น

ตอนหลิวเสี่ยวหลงกลับมาก็เร่งพระกระโดดกำแพงมาขึ้นโต๊ะได้แล้ว
จริงๆ

อาหารโอชาจัดวางเต็มโต๊ะ หลิวเสี่ยวหลงหิวโซ ขยับตะเกียบอย่าง
ยินดีปรีดา

หลิวเว่ยก้มหน้า ลอบเปิดอ่าน 'ความรักของดรุณีในห้องหอ' เล่มนั้น
อีกครั้ง จากนั้นก็ปิดหนังสือ ตอนเงยหน้าสีหน้าไม่ส่อพิรุณใดๆ กระนั้นกลับ
ยื่นตะเกียบออกไปคืบหมูเส้นชิ้นหนึ่งใส่ถ้วยทรงหลัง

ทรงหลังมองเห็นกับข้าวที่เพิ่มขึ้นมาในถ้วยแล้วหันมองหลิวเว่ยที่
กำลังจ้องตนเองโดยไม่เปล่งวาจาสักคำ ทว่าแววตาเผยชัดว่ากำลังเอาใจ
จากนั้นเขาก็ส่งหมูเส้นชิ้นนั้นเข้าปากเปื่องหน้าสายตาฝ้ารของอีกฝ่าย

หลิวเว่ยแอบยกนิ้วให้ผู้เขียน 'ความรักของดรุณีในห้องหอ' เล่มนี้
เจียบๆ!

อาหารมื้อนี้แม้ไม่กินอย่างคึกคัก แต่ดีชั่วอย่างไรก็ยังนับว่าผ่อนคลาย
หลังกินเสร็จทั้งสามก็ออกไปพร้อมกันแล้วเดินเข้าหน่วยเงินก่อ
อย่างตรงไปตรงมา

จากนั้นหรงหลิงก็ส่งภรรยาและบุตรกลับคุกหลวงด้วยสีหน้า
เรียบเฉย ยิ่งกว่านั้นยังเป็นผู้ปิดประตูห้องซังจากด้านนอกด้วยตนเอง

หลังถูกขวางกั้นด้วยหน้าต่างเหล็ก หลิวเว่ยก็ร้องขออย่างขวิญญูล้ำ
เทียมฟ้า "ข้าอยากเปลี่ยนชุดสี่สิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ* ชุดที่มีตอนนี้อยู่
ไม่ดี"

หรงหลิงตอบ "อืม" คำหนึ่ง
หลิวเว่ยได้ถาม "ท่านส่งมาให้ข้าได้เมื่อไร"
"เจ้าอยากให้เป็นเมื่อไร"
"ยิ่งเร็วยิ่งดี"
"ได้"

หลิวเว่ยครุ่นคิดก่อนเอ่ยเสริมอีกว่า "ยังมีของอย่างอื่นอีกจำนวนหนึ่ง
ท่านรอก่อน ข้าจะเขียนรายการ ประเดี๋ยวท่านนำมาส่งพร้อมกัน"

หรงหลิง "..."

หนึ่งเคอให้หลัง หรงหลิงได้รับใบรายการถึยบซึ่งเขียนของใช้
ประจำวันสามสิบกว่าอย่างเอาไว้

เขารู้สึกว่าบางทีหลิวเว่ยอาจคิดพักอยู่ที่นี้ระยะยาวจริงๆ ก็เป็นไปได้...

* สี่สิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ ตามค่านิยมของชาวจีนสมัยโบราณ หมายถึงอุปกรณ์สี่อย่างในห้องหนังสือ ได้แก่ พู่กัน หมึก กระดาษ แท่นฝนหมึก

656

ประหนึ่งเหมือนนกแก้ว
นางไม่ซื้ออัครต่อพินัก

อีกด้านหนึ่ง

บนทางเดินยาวนอกตำหนักเจาหนึ่ง ท่านหญิงเยวี่ให้ก้าวเดินอย่าง
รีบเร่ง

งานเลี้ยงในวังวันนี้ท่านหญิงเยวี่ให้เดิมทีไปร่วมงานแต่เช้า ทว่า
ระหว่างทางถูกพินก้วยเพยเรียกไปพบเสียก่อน

พินก้วยเพยเป็นน้ำขององค์หญิงอวิ้ม หันก้วยเพยด่วนจากไปเร็ว
ในวังหลวงนี้องค์หญิงอวิ้มมีชีวิตด้วยการพึ่งพาอาศัยพินก้วยเพย

ความสัมพันธ์ของทั้งคู่กล่าวว่าเป็นประหนึ่งมารดากับบุตรแท้ๆ ก็
ไม่เกินไป

พินก้วยเพยเรียกท่านหญิงเยวี่ให้ไปหา ย่อมเพราะเรื่องทีนาง
ตามหาพระศพขององค์หญิงอวิ้มและจับตัวผู้ต้องสงสัยนั้นได้แว่วเข้าหู
พินก้วยเพยแล้ว

ไม่ตกใจที่หนึ่งในสี่กัณฑ์ผู้นี้ชาวสารจับไว ยามอยู่ต่อหน้ากัณฑ์เพย
เหล่านี้ ท่านหญิงเยวียให้แม่อุปนิสัยแก่นแก้ว กระนั้นแต่ไรมาก็ไม่เคย
ปฏิบัติเกินเลย ยังคงรักษากิริยามารยาทที่พึงมีเสมอ

พินกัณฑ์เพยสืบถามเรื่ององค์หญิงอวิฉิงอย่างโศกเศร้าเสียใจ ท่านหญิง
เยวียให้ตอบคำถามอยู่เนิ่นนาน ครั้นเมื่อสอบถามเรื่องราวเรียบร้อย
งานเลี้ยงทางตำหนักเจาหนึ่งก็กล่าวได้ว่าดำเนินไปกว่าครึ่งหนึ่งแล้ว

ในเมื่อสายแล้ว ท่านหญิงเยวียให้หาได้รับร้อนรดไปงานเป็นการ
เฉพาะ เพียงออกจากที่พักของพินกัณฑ์เพยอย่างเชื่องช้า เดินทอดน่อง
เอื่อยๆ ไปตลอดทาง

ทว่าท่านหญิงเยวียให้ยังไม่ทันถึงด้านหน้าตำหนักเจาหนึ่งกลับ
ได้ยืมข่าวหนึ่งก่อน

ท่านฮ่องห้าถูกลอบสังหาร

นี่เป็นถึงเรื่องใหญ่ประหนึ่งมีมีดร่วงลงมาจากฟ้าทีเดียว

พึงรู้ว่าท่านฮ่องห้านั้นเสมือนดังแก้วตาดวงใจของสองเฮา ขนาด
องค์รัชทายาทก็ยังไม่มีน้ำหนักในใจสองเฮาเทียบเท่าท่านฮ่องห้าผู้
ด้วยซ้ำ

ท่านหญิงเยวียให้สาวเท้าอย่างรวดเร็ว

ในวังหลวงนางอาศัยความรักใคร่เอ็นดูจากฝ่าบาทและสองเฮา
มากที่สุด หลังบิดามารดาจากโลกนี้ไปนางก็ถูกรับเข้าวังมานานหลายปี
ทั้งสองพระองค์ปฏิบัติต่อนางดั่งไข่มุกดุษของล้ำค่า นางทำไม่ดีกับ
ท่านฮ่องคนใด องค์หญิงคนใด ก็ไม่กล้าทำไม่ดีกับองค์รัชทายาทและ
ท่านฮ่องห้า

"ท่านหญิง ทางนี้เจ้าค่ะ" นางกำนัลน้อยของตำหนักเจาหนึ่งเห็น

ท่านหญิงเยวียให้เดินเร่ร้อนเข้ามาใกล้ก็รีบเลิกม่านเปิดพลางชี้ไปทางห้อง
ห้องหนึ่ง

ท่านหญิงเยวียให้เข้าไป ตอนนั้นเองพลันมองเห็นความเงียบสงบ
ภายใน

รอบด้านเงียบสงบจนผิดปกติ

เดิมคิดว่าประสพเหตุร้ายกับท่านองค์ห้า สมาชิกสตรีที่ร่วมงานเลี้ยง
ในตำหนักเจาหญิงจะแห่มารวมกันดูจุ๋มฉิ้ง ไม่นึกเลยว่าที่นี้กลับไม่มีผู้อื่น
อยู่เลยแม้แต่คนเดียว

สองเฮาประทับอยู่ข้างเตียง หันหลังให้ประตู มีตู้เงินคอยปรนนิบัติ
ข้างกาย

บนเตียงมองเห็นเงาคนรำไร นางคาดว่านั้นคือท่านองค์ห้า

"สองเฮาพะคะ..." นางผ่นเสียงให้เบาลง ก่อนขยับเข้าไปใกล้อย่าง
ระมัดระวัง

ยามนี้ตู้เงินหันหลังมา ทำมือเป็นเชิงเงียบเสียงให้ท่านหญิงเยวียให้
พร้อมเหลือบมองไปทางสองเฮาอย่างรอบคอบ

ท่านหญิงเยวียให้ส่งคำทันที่ ตอนเข้าไปใกล้อีกหน่อยจึงค่อย
สังเกตเห็นสีหน้าของสองเฮาว่าไม่น่ามองอย่างที่สุด

บุตรแท้ๆ ถูกทำร้าย ผู้เป็นมารดาสีหน้าย่ำแย่เป็นเรื่องปกติของ
มนุษย์

ท่านหญิงเยวียให้รู้สึกปวดใจอยู่บ้าง ขณะจะกล่าวอะไรกลับได้ยิน
เสียงความเคลื่อนไหวว้างๆ ดังมาจากบนเตียง

"อ้อ..."

ท่านหญิงเยวียให้หันมอง สองเฮากับตู้เงินเองก็หันไปเช่นกัน

ทรงเพยสลบไม่ได้สติ หลังหมอลวงจากไปเขาก็หลับอยู่ตลอด จนบัดนี้ก็แคว่ครวญครางขาดห้วงไม่กี่ครั้ง ไม่นานสติก็ดับวูบไปอีก

ท่านหญิงเยวี่ให้ไม่รู้ตัวการบาดเจ็บของท่านอ่องห่า ทั้งไม่กล้า บุ่มบ่ามเอ่ยถาม ได้แต่ยืนด้านหลังสองเฮาอย่างเชื่อฟังขณะมองไปทาง ชูเงินไม่วางตา

ชูเงินไม่ปริปาก ทว่าสีหน้ากลับลึกล้ายิ่งนัก

เพียงครู่เดียวท่านอ่องห่าก็หลับไปอีก ตอนท่านหญิงเยวี่ให้ยัง คาดเดาไปสะระตะ จู่ๆ สองเฮาก็เอ่ยเรียก

"เยวี่ให้"

ท่านหญิงเยวี่ให้พลันขานรับ "เพคะ..."

สองเฮาหันหน้ามา ดวงตาดำสนิทจับจ้องท่านหญิงเยวี่ให้ ครู่หนึ่ง จึงยื่นมือออกมา

ท่านหญิงเยวี่ให้รับวางมือบนฝ่ามือสองเฮา

สองเฮาจับมือเล็กของท่านหญิงเยวี่ให้ เอ่ยด้วยน้ำเสียงติดจะแผ่วเบาแซมซ้ำ "ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากฝากฝังเจ้า"

"สองเฮามีรับสั่งใด เยวี่ให้ยอมทำตามพระประสงค์ทุกอย่าง เพคะ"

สองเฮาค่ายพอใจคำตอบนี้อย่างยิ่ง จ้องมองนางอีกครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยซ้ำๆ "งานมงคลกับสกุลงลิน ข้าอยากยกเล็กแล้ว"

ท่านหญิงเยวี่ให้ตะลึงงัน "สองเฮาทรงหมายถึงสกุลงลินงานมงคลของแม่นางเหลียนกับพีเพย? เพราะเหตุใดกันเพคะ สองเฮามีโชติรัศว่าแม่นางเหลียนเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมกับพีเพยที่สุดหรือยัง ยังตรัสอีกว่ายานนี้พีเพยแม้ต่อต้านเรื่องนี้อยู่บ้าง ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปเขาจะต้อง

เข้าใจความหวังดีของสองเฮา และยอมกระจ่างว่าแม่นางเหลียนแสนดี
เพียงใด"

เรื่องการแต่งงานของทรงเพี้ยกับคนสกุลหลิน ท่านหญิงเยวี่ให้เอง
ก็รู้

ไม่ใช่เพียงรู้อย่างกระจ่างแจ้งเรื่องต่างๆ ไม่น้อย ไม่ว่าเรื่องที่ฝ่าบาทถอน
พระราชโองการ ยกเลิกการหมั้นหมายของหลินฉีเหลียนกับท่านอ๋องเจ็ด
ตลอดจนการส่งของหมั้นแทนบุตรชาย พร้อมให้สกุลหลินรับสินสอด
ทองหมั้นของจวนอ๋องห้า จนวนรเพี้ยยากลงจากหลังพยุภรณ์ ทั้งสอง
เรื่องนี้เป็นมาอย่างไร ท่านหญิงเยวี่ให้ล่วนทราบดี

สกุลหลินเป็นตระกูลฝ่ายมารดาของสองเฮา บัดนี้สกุลหลินประหนึ่ง
พระอาทิตย์แรงกล้ายามกลางวัน ภายหน้าหากองค์รัชทายาทขึ้น
ครองบัลลังก์ ท่านอ๋องห้าได้สกุลหลินหนุนนำ พี่น้องคู่นี้อนาคตมีแต่
จะทวีความยิ่งใหญ่ ราชันขุนนางสงบสุขปรองดอง

ท่านหญิงเยวี่ให้ล่วนรู้ผลประโยชน์ภายในเหล่านี้ ดังนั้นตอนที่
ได้ยินว่าสองเฮาต้องการถอนหมั้นกะทันหัน จึงชวนให้รู้สึกงุนงง

สองเฮาไม่ได้อธิบายมาก เพียงตบหลังมือท่านหญิงเยวี่ให้ก่อน
เอ่ยต่อ "เจ้าอินดีช่วยข้าหรือไม่"

ท่านหญิงเยวี่ให้รีบตอบ "แม้ไม่ทราบพระประสงค์ของสองเฮา
แต่จะทรงกระทำการใดย่อมมีเหตุผลของพระองค์ มีเรื่องใดเพียงตรัสมา
คำเดียว เยวี่ให้จะทำตามพระเสาวนีย์อย่างแน่อนนพคะ"

สองเฮาค่อยยิ้มขึ้นใจก่อนเอ่ยว่า "เช่นนั้นพวนี้เจ้าก็นำหนังสือถอนหมั้น
ไปส่งที่สกุลหลินเถิด เพียงแต่หากเจ้าเป็นคนไป อย่างไรก็ต้องมีฐานะ"

ขณะที่ท่านหญิงเยวี่ให้จะเอ่ยว่าตนเองเป็นคนออกไปส่งหนังสือ

ถอนหมั้นเกรงจะไม่เหมาะสมไม่ควร ทว่าหลังได้ยินสองเฮากล่าวเช่นนั้นก็นิ่งเงียบรอคอยความเปลี่ยนแปลง รอฟังคำกล่าวต่อมาของพระองค์

"ในเมื่อเจ้าตัดสินใจช่วยข้า เจ้ามีสิทธิ์ฐานะคู่หมั้นของเพียเออร์ นำเอาหนังสือถอนหมั้นไปส่งเถิด"

"สองเฮาพะคะ?" ท่านหญิงเยวียให้ตกใจเป็นการใหญ่ ขวัญเสียจนคิดถอยหลังไปก้าวหนึ่งตามสัญชาตญาณ

สองเฮาพลันจับมือท่านหญิงเยวียให้แน่นไม่ให้อีกฝ่ายก้าวถอย น้ำเสียงหนักอึ้งยิ่งขึ้น วาจาที่เอ่ยออกมาเป็นการกล่าวอธิบาย

"ขณะนี้เพียเออร์อาการไม่ดี ข้าเองก็ไม่มีเวลา แม้พูดว่าด้วยฐานะนี้ จะทำให้เจ้าไม่ได้รับความเป็นธรรม ทั้งยังเสื่อมเสียชื่อเสียง แต่กระนั้นหากไม่ฝากฝังเจ้า ข้ายังมีผู้ใดให้ถึงอีก ในวังหลวงนี้เปลี่ยนแปลงยากคาดเดา มีดวงตาดั่งกิ่วที่จับจ้องมาทางตำหนักเจาหนึ่ง มีคนดั่งที่คนที่เฝ้าภาวนาให้ข้าตาย เจ้าเป็นเด็กดี ตั้งแต่รับเจ้ามาเลี้ยง ข้าไหนเลยจะเคยปฏิบัติอยู่ดีธรรมกับเจ้าแม้สักกระเบียด ครั้นนี้ข้าหมดสิ้นหนทางอย่างแท้จริง ข้าจึงได้ฝากความหวังกับเจ้า"

ท่านหญิงเยวียให้ครั้งนี้ตะลึงงันไปอย่างแท้จริง สองเฮาเป็นบุคคลชั้นใด เป็นประมุขของตำหนักใน เป็นพระมารดาของปวงชนทั้งหลาย อยู่ได้คนเดียวอยู่เหนือคนนับหมื่น อยู่ร่วมกับพระองค์นานหลายปี นี่ยังเป็นครั้งแรกที่นางเห็นสองเฮาลดตัวลงมาด้อยต่ำเพียงนี้ ต่ำนรารากำลังวิงวอนขอผู้อื่น

ท่านหญิงเยวียให้ไม่เข้าใจเลยสักนิด แต่ในเวลาเดียวกันก็เชื่อสนิทใจ เพราะเห็นสีหน้าและสภาพจิตใจของสองเฮาในยามนี้ที่ไม่ดีอย่างยิ่ง

บางทีอาจเพราะท่านต้องห้ามนำบาปเจ้าสาหัส สาส์จนถึงขั้นสองเฮา

ไม่อาจรับไหว

เมื่อคิดเช่นนี้ท่านหญิงเยวียให้ก็ยังปวดใจ กุมมือของเธอ ม้มปากแน่นเอี้ยวว่า "สองเฮา เยวียให้ไม่ได้เกรงกลัวเสียชื่อเสียง เมืองหลวงไม่ว่าในนอก ผู้ใดไม่รู้นิสัยดีอรันเอาแต่ใจของเยวียให้บ้าง เยวียให้ไหนเลยจะยังมีชื่อเสียงอันใดให้กล่าวถึง เพียงแต่หากใช้ฐานะนี้ไปสกลุหลิน เกรงว่าสกลุหลินจะเดือดดาลเป็นแน่ สองเฮาเองก็เป็นคนสกลุหลิน มีคำกล่าวใดล้วนเอ่ยตรงไปตรงมาได้ การอ้อมไปอ้อมมารอบหนึ่งเช่นนี้ เยวียให้ไม่เข้าใจเพคะ"

สองเฮาระบายยิ้มขมขื่น หลุบตาลงเอี้ยวว่า "นั่นเพราะข้าเป็นคนสกลุหลิน ดังนั้นเรื่องนี้ข้าจึงไม่อาจออกหน้า"

"เพราะเหตุใดเพคะ"

สองเฮากลับไม่เอ่ยอีก เพียงจ้องมองดวงตาท่านหญิงเยวียให้พลาถถามว่า "เจ้าว่ามาเถิด เจ้ายินดีช่วยข้าเรื่องนี้หรือไม่"

ในเมื่อกล่าวว่าเป็นการช่วยเหลือ นั้นนางยอมสมัครใจช่วยเป็นแน่ เพียงแค่ว่าจะตกปากรับคำกลับเอื้อนเอ่ยไม่ออกอยู่บ้าง

ท่านหญิงเยวียให้คิดถึงทรงหลัง คิดถึงเรื่องที่ตนกำลังจะใช้ฐานะคู่หมั้นของบุรุษอีกคนออกไปกระทำการภายนอก แม้พูดว่าครั้งเดียวแค่วันเดียว หรือแม้ช่วยยามเดียวเท่านั้น ทว่านางก็ยังรู้สึกไม่ดี ประหนึ่งเหมือนกับว่านางไม่ซื่อสัตย์ต่อพี่หญิง

法医狂妃 10
Fa Yi Kuang Fei 10

นิติเวชสาวยอดอัจฉริยะ 10
สุยจยา MM เขียน
เกาลัดเดือนสิบสอง แพล

จำนวน 503 หน้า
ราคา 349 บาท

Published originally under the title of 法医狂妃 Fa Yi Kuang Fei
Copyright © 谁家 MM Shui Jia MM
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-1963-2

ภาพประกอบ 樞木

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

‘หลิวเว่ย’ แพทย์มีตัวขอหญิงในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด
ความลึกลับลึกลับ ลึกลับ ลึกลับ ลึกลับ ลึกลับ ลึกลับ ลึกลับ ลึกลับ ลึกลับ ลึกลับ
กว่าโศกเศร้ากลับเล่นตลกส่งนางทะลุปีศาจกลับมา
อยู่ในร่างของ ‘คุณหนูใหญ่ลึกลับลึกลับ’ ที่ถูกจับให้หนีหนีหนีหนีหนีหนีหนีหนีหนีหนีหนี
แต่แน่นอนจะแต่งงานกับคนที่เหมือนเดิมเหมือนเดิมเหมือนเดิมเหมือนเดิมเหมือนเดิมเหมือนเดิม
ที่ว่าเหมือนเหมือนเหมือนเหมือน เพราะนางดันถูกท่านอ๋องสาม ‘ทรงหลิง’ รอบหรือรอบท้าย
จนเกิดเป็นจำกัณฑ์ ‘หลิวเสี่ยวหลี’ ออกมา เพราะเหตุนี้นางจึงต้องหนีอีกครั้ง
และครั้งนี้นางก็ลึกลับลึกลับลึกลับ ‘ท่านหลิว’
ที่ออกสืบคดีทั้งยังเก่งกาจด้านการแพทย์จนได้รับการขนานนามว่า ‘หมอทอดา’
ต่อมานางถูกส่งให้ไปสืบคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง
เพียงแต่การสืบคดีครั้งนี้กลับไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด
เพราะตั้งแต่ได้อ๋องหลิงฟื้นขึ้นอีกครั้ง ชีวิตนางก็เหมือนถูกผูกติดกับเขา
อย่างไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ คดีที่นางได้พบเจอก็มีกลิ่นอายลึกลับลึกลับลึกลับลึกลับลึกลับลึกลับ
ทั้งนางยังสืบพบเบาะแสเกี่ยวกับมรดา ‘จี้ยาซือ’
สมาชิกลึกลับที่ถูกฆ่าลึกลับลึกลับเพราะถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาต
และเพราะเบาะแสลึกลับลึกลับ จึงถึงเวลาที่นางจะเดินทางกลับไปยังลึกลับลึกลับ

